

Հովհաննես Թումանյան

Ժպտուն աչքեր

Դու մի՛ հավատա ժըպտուն աչքերին,
Շատ անգամ նրբանք ծաղիկներ են վառ՝
Բուսած կորրստյան անդունդի ծերին,
Միամիտ սարդկանց քաշելու համար:

Ահա պոետն էլ, պատրանքով հարբած,
Գերվեց մի անգամ ժըպտուն աչքերի,
Ու որքան տանջվեց, տառապեց խաբված,
Ու որքան սրբտուն գանգատներ ունի...

Դու շատ մի՛ խաբվի ժըպտուն աչքերից,

Շատ անգամ նրբանք ծաղիկներ են վառ,
Ծղում են սրտի ավերակներից
Տրխտր հատակը ծածկելու համար:

Ահա պոետն էլ՝ տառապած մի սարդ,
Որ սրբտուն էնքան գանգատներ ունի,

Բայց հաճախ էնպես ժըպտուն է գրվարթ,
Ասես թե քեզնից բախտավոր լինի:

